

VOGELNI KAMEN

LIST ŽUPNIJE RAVNE NA KOROŠKEM

leto 21 januar 2019 št. 1

BOŽIČ – PREK ANGELA IN PASTIRJEV DO MIRU V NAŠIH SRCIH

Jezus se rodi v prostoru največjega uboštva. Pastirjem kot zastopnikom ubogih je sporočilo o Jezusovem rojstvu oznanjeno najprej. Angel stopi k njim, z njim pa se pokaže Božje veličastvo ter obžari pastirje. Božja luč spremeni noč, temo človeškega srca. Angel oznani pastirjem veliko veselje: »Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod« (Lk 2,11). On je Mesija, Božji Maziljenec, resnični Odrešenik, ki izpolnjuje Božje obljube. Svoje ljudstvo osvobaja iz zatiranja in suženjstva. Prihaja od Boga in je Božji Sin. Hkrati pa je Gospod, ki prinaša vsemu svetu mir in odrešenje, trajneje, kot bi to zmozel kateri koli cesar. V tej ganljivi pripovedi o Jezusovem rojstvu zaslutimo skrivnost tega človeka. Je ves človek, toda prihaja od Boga. Je Odrešenik, po katerem hrepeni ves svet.

V tej pripovedi evangelist povezuje nebo in zemljo, človeško hrepenenje in Božje ravnanje. Božje tako postane tukaj po človeških besedah vidno in otipljivo. Poleg angela oznanjenja se prikaže cela vojska angelov, ki hvalijo Boga in pojejo: »Slava Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so mu po volji« (Lk 2,14). Po Jezusovem rojstvu so nebesa povezana z zemljo. Božje veličastvo se prikaže na višavah. In v globini, na zemlji, se v Jezusu pojavi Božji mir. V tem rojstvu se skladata Bog in človek, nebesa so skladna z zemljo. Obstaja sozvočje med Bogom in človekom, duhom in materijo, angeli in ljudmi. Ta mir, pokoj, harmonija so obljubljeni ljudem, ki so Bogu po volji. Bog ni prišel, da bi nam kar koli vzel – razen naših grehov – prišel je, da bi nam nekaj dal, nas obdaroval! Sprejмимо ga! Ponudimo ljubezen za Ljubezen! Naj ogreje naša srca za dobro!

Vaša duhovnika

NAŠ OBRAZ: Franc Brglez, dekan

Dekanijo Dravograd – Mežiška dolina vodi prevaljski župnik Franc Brglez. Avgusta 2016 je nasledil Alojza Beka. Ker je na čelu naše dekanije že dobri dve leti, je skrajni čas, da ga поблиže spoznamo. Rojen je bil leta 1954 v Slovenskih Konjicah, kjer je leta 1980 slavil novo mašo. Nato je bil leto dni kaplan v Slovenski Bistrici, pet let škofijski tajnik v Mariboru, med 1986 in 1991 je služboval v župniji sv. Tomaž pri Ormožu, bil 18 let župnik na Prihovi, dve leti in nekaj tednov župnik na Črešnjevcu in soupravitelj Zgornje Polskave, nato še pet let v Slovenski Bistrici, od koder je prišel na Prevalje. Od 2001 do 2016 je vodil najprej konjiško dekanijo, nato še bistriško. Od leta 2004 do prihoda na Prevalje je bil naddekan Bistriško – Konjiškega naddekanata.

G. dekan, v različnih župnijah, v različnih slovenskih pokrajinah ste spoznavali navade, običaje in dušo tamkajšnjih prebivalcev. Kako ste ob prihodu doživeli Koroško in koroškega človeka?

Najprej moj pozdrav vsem, ki prebirate tole župnijsko glasilo.

Pa kar k vašim radovednostim. Nekaj posebnega, kar ni darovano vsakomur, je mojemu življenju priskrbelo moje petletno tajnikovanje na škofiji. S takratnim škofom dr. Francem Krambergerjem mi je bilo dano tudi večkrat obiskati preko 280 župnij, ki jih je takrat štela mariborska škofija: od Lendave, Gornje Radgone, Črne na Koroškem, Trbovelj, vse tja do Brežic. Prav vsako nedeljo v eni župniji ali dveh (sedaj to isto območje oskrbujejo kar trije škofje – ordinariji), večkrat tudi med tednom! Vedno znova me je prevzel tako rekoč garaški pastoralni duh večine duhovnikov in njihovih sodelavcev. Manjka mi lepih besed, da bi jih vredno predstavil! Naj kdor koli že kaže, piše, riše ... o Cerkvi kar koli, srečanje s tem kapitalom je v meni utrdilo izkustvo neuničljivosti Cerkve. Ta gotovost me je spremljala v krajih, kjer sem župnikoval. V tej gotovosti plavam tudi sedaj. In Koroška? Nikoli niti pomislil nisem, da bi lahko postal del nje. A kar Bog stori, vse prav stori!

Zdi se, da je biti duhovnik v današnjem času kar precejšen izziv. Čeprav so ljudje lačni duhovnosti, jih je težko nagovoriti in pritegniti, mediji in javno mnenje širijo precej negativno podobo Cerkve ... Kako Vi doživljate svoje duhovniško poslanstvo?

Svoje novomašno – duhovniško geslo sem vzel iz psalma 55: »Preloži svoje skrbi na Gospoda, on te bo podpiral; nikoli ne bo dopustil, da bi omahnil.« Bile so situacije, ko sem se počutil kot David pred Goljatom. Botrovali so jim celo tesnejši sodelavci. Posebej bi izpostavil nujo, da še posebej duhovnikovi ožji sodelavci čutijo s Cerkvijo. Javno mnenje jih želi vedno znova pridobiti na svojo stran in ko v to privolijo – ne vedno tudi po svoji volji, so Cerkvi naredili več škode kot prej koristni. Takšno stanje potopljenega zaupanja in sodelovanja je ena največjih duhovnikovih bridkosti. Bolj in bolj se zavedam, da pa je pogubno za duhovnika, če zadeve rešuje mimo Vsevednega in Vsemogočnega, katerega pričevalec in poslanec je. Kakor koli že, v sebi znova in znova obnavljam gotovost, da nimam razloga, da bi se smilil samemu sebi in v neugodnih okoliščinah »ujčkal« svojo nemoč in bolečino.

Jezusa so »odpeljali na previs hriba, da bi ga pahnili v prepad ...« /Lk 4,29/, pa je svoje poslanstvo nadaljeval! Moje novomašno geslo mi pripomore, da se resetiram. Vam in svojim župljanom pa povem in hvaležno priznam, da so naklonjeni farani župnikove peruti. To je dobro vedeti!

Nam lahko na kratko predstavite vlogo in naloge dekana?

Ko se je moj predhodnik v tej službi, vaš župnik Slavko Bek, odpovedal župniji, ga je g. nadškof razrešil tudi službe dekana. Z nadškofije pa je prišla prošnja, naj prevzamem vodenje te dekanije, čeprav sem mislil, da bo po večletnem dekanovanju na Štajerskem tukaj ena skrb manj. Je, kar je, in sedaj poskušamo šesteri duhovniki naše dekanije, številčno osiroteli še zaradi težke bolezni župnika iz Črne, pač sodelovati, kot rečemo, za blagor Božjega kraljestva med nami. Podoba je, kot da so časi kaplanov, ki so bolj ali manj blagoslovljeno skrbeli za pastoralo mladih, mimo. Povprečna starost dekanijskih duhovnikov je – pomislite – 65 let! Dekan zanje ni priganjač, temveč razumevajoč sobrat. To velja tudi za njegov odnos do laikov, ki so bolj ali manj svobodno prevzeli kakšno službo v župnijah, z večjo ali manjšo pripravljenostjo sodelovati v medžupnijskih projektih.

Zaradi starosti in pomanjkanja duhovnikov se nam v Mežiški dolini ne obetajo nove pastoralne moči. Kako Vi vidite prihodnost naših župnij? Kaj pričakujete od laikov?

Že sem omenil starostno strukturo dekanijskih duhovnikov in delno odgovoril na to vprašanje. Ob povedanem še tole: »bice« in dedki lahko pri »ta mladih« in vnukih marsikaj poservisirajo. So dobrodošli, kdaj nenadomestljivi. A temeljna odgovornost in skrb za vzgojo in pastoralo mlade generacije nista na njihovih ramenih. Od duhovnikov, tudi naše dekanije, pa se nemalokrat pričakuje prav to. Smem zapisati, da je taka izbira zgolj prelaganje odgovornosti, ki je ena generacija ali noče ali ne zmore opraviti. Slišim: naš župnik pa tega pa onega nima pa tisto bi moral narediti pa v oni župniji imajo to, mi pa ne ... Takšni pristopi težav ne odpravljajo, temveč jih poglobljajo. Za župnijo je milost, da ima duhovnika za duhovniška opravila in to bomo morali vsi dojeti – laiki in duhovniki. Brez dvoma bodo laiki deležni odgovornejših nalog za življenje župnije. Bom kar zapisal, da je naša dekanija v tem pogledu še precej klerikalna. Drzna je misel, a stvarna: laikom bodo duhovniki v pastoralno podporo! O novih pastoralnih močeh za Mežiško dolino pa težko kaj rečem, saj ne pišem dekretov. To, da že nadležno nagovarjam nadškofa, naj vendarle bolj milostno pogleda na nas, me ne pušča povsem brez upanja.

Božič in božični čas sta za mnoge najlepše obdobje v letu. Zaradi romantičnega vzdušja, nežnih božičnih melodij, lučk, obdarovanja smo navdušeni, razneženi, a je nevarnost, da ostanemo le na površju. Kaj je pomembno Vam in kaj bi želeli položiti na srce tudi ljudem?

Naj vsakdo praznuje božič, kakor pač hoče. To sta sicer všečni, uveljavljeni, a zelo nevarni misel in pot, kot ste nakazali že v vprašanju. Kar iz srca želim vsem, prav vsem, je, da bi božiča ne praznovali brez Jezusa. Na izbiro imate drage, da ne zapišem le lepe, zibelke in otroške vozičke. A čemú eno in drugo, če pa bi bilo prazno, brez otroka – to je: brez razloga za veselje! Naj vas vse božično okrasje pripelje k jaslicam! Potem ni prav nič odveč ali predrago ali... Dovolj bogato voščilo, kajne? Lepo praznujte!

Vprašanja pripravila Marija Prikeržnik

ZGODILO SE JE

MIKLAVŽ V ŽUPNIJSKI CERKVI

Tudi letos je v našo župnijo, 5. decembra, prišel sv. Miklavž z vsem svojim spremstvom. Otroci so z zanimanjem poslušali, kaj je imel zapisano v rdeči knjigi. Še bolj so poslušali, kaj je bilo zapisano v črni knjigi, ali bodo angelčki prebrali njihova imena, če so bili pridni. In ker je Miklavž dober mož, je obdaril vse otroke. Seveda jih je tudi povprašal, če znajo moliti, in nekateri so se dobro izkazali.

Miklavževanje je

organizirano v različnih naseljih, toda prav je, da se ohranja po cerkvah.

Katja Cvilak

SREBRNA SV. MAŠA G. EDIJA VAJDE V KARMELU MIRNA PEČ

Kot smo obširno poročali v našem glasilu, je v letu, ki se izteka, naš g. župnik praznoval srebrno mašo. Eno od njenih ponovitev je imel tudi v karmeličanskem samostanu v Mirni Peči na Dolenjskem. V njem živi tudi Ravenčanka Mihaela

(Danica) Gutenberger, ki nam je poslala ta zapis. Sredi avgusta sem prejela vabilo ravskega gospoda župnika Edvarda Vajda na srebrno sv. mašo, ki naj bi jo na Ravnah praznoval ob župnijskem prazniku – lepi nedelji – ob godu župnijskega zavetnika sv. Egidija, 2. septembra. Bila sem presenečena in vesela, a vedoč, da gospod župnik dobro ve, da me veže klavzura, ki onemogoča, da bi se te slovesnosti osebno udeležila. Pa sem ga po telefonu povabila, da bi

srebrno sv. mašo obhajal pri nas v Karmelu v Mirni Peči. Dokončno sem se dogovorila z gospo Slavico, sošolko iz gimnazijskih let, za 24. september in jo vzpodbudila, naj jih pride pet, da je avto poln.

Bil je praznik bl. Antona Martina Slomška. Ob prihodu smo se kratko pozdravili v govorilnici. Šli smo v kapelo k sveti daritvi. Sv. maša je bila slovesna. Pri pridigi je g. župnik govoril o vrednotah bl. Slomška in o njegovi vrednoti za nas danes. "Živeti kot kristjan je zanj pomenilo, da se dan za dnem vrašča v Kristusa in postaja eno z njim in tako raste v osebni veri in zaupanju v Boga. Rast v veri se začinja najprej v družini. Vzgoja, ki smo je deležni v najnežnejših letih, je zato odločilnega pomena za vse poznejše človekovo življenje." Zaključil pa je: "Vsak

član krščanske skupnosti naj bi svojo vero živel z notranjim veseljem in veliko hvaležnostjo za ta neprecenljivi dar, ki nam je dan od samega nebeškega Očeta. Gospod, naj bo naše življenje prežeto z vero, kakor je bilo življenje Antona Martina Slomška."

Po kosilu smo vse sestre prišle pozdravit naše goste. Skupaj smo zapeli znano Slomškovo pesem V nebesih sem doma in ostala sem v prijetnem pogovoru z njimi še precej časa. Ob slovesu sem jih povabila, da naj se še večkrat oglasijo. Vse rojake prisrčno pozdravljam in jim zagotavljam memento pri molitvi in prosim, da tudi vi mene ne pozabite. Prisrčne pozdrave po Kraljici rožnega venca.

Kako je doživela obisk v Karmelu Marije, Kraljice angelov v Mirni Peči, pa je zapisala tudi Slavica Pristavnik.

G. župnik me je obvestil, da bo na prošnjo sestre Mihaele Danice Gutenberger, ki je bila moja gimnazijska sošolka, daroval sv. mašo v samostanu karmeličank v Mirni Peči na Dolenjskem. Z Danico se nisva srečali vse od mature pred 51 leti, in sem bila vesela, da sem jo lahko obiskala skupaj z njenimi sosedi in znanci iz domače župnije.

Ko smo stopili v samostan, nas je priorica po hišnem telefonu pozdravila in nas napotila v sobo za obiske. Sestre so si namreč izbrale življenje v tihoti in samoti za klavzurno ograjo ter neprestano molitev in premišljevanje o Božji besedi. Tako smo se tudi mi srečali z njimi. Seznanili smo se z njihovim življenjem v samostanu in njihovim redom.

Karmeličani in karmeličanke imajo svoj začetek in ime po gori Karmel v Palestini. V Slovenijo so sestre prišle leta 1889, leta 1948 so jo morale zapustiti, a so se leta 1967 iz Avstrije vrnile v Mengeš, od tam pa leta 1986 šle v Soro pri Medvodah. Dobrotnica Angela Makše iz Mirne Peči, ki je prek 30 let molila za dolenski Karmel, jim je zapustila svojo hišo in zemljišče. Samostan, posvečen Mariji, Kraljici angelov, je 1. maja 1997 blagoslovil ljubljanski nadškof dr. Franc Rode. Danes je v samostanu sedem sester.

Tudi sv. maša je bila za nas nekaj posebnega, saj smo sedeli v kapelici, sestre pa so bile za klavzurno ograjo. Prepevali smo in molili ter se v prijetnem pogovoru zadržali kar nekaj časa. Gostiteljice so nam pripravile tudi obilno kosilo (mimogrede: karmeličanke ne jedo mesa), ki so ga nam postregle skozi majhno odprtino. Z Danico sva obujali spomine na gimnazijska leta. Zanimalo jo je življenje na Ravnah po tem, ko je zapustila ta svoj domači kraj.

Pred tem obiskom sem mislila, kako težko mora biti življenje karmeličank, ko si vedno zaprt in daleč od vseh dragih, a na tem kratkem srečanju sem spoznala, da so to veseli ljudje, nič zagrenjeni, polni Svetega Duha. Hvala jim za to izkušnjo!

TEDEN KARITAS 2018: »MLADOST IZ KORENIN MODROSTI«

Pod tem geslom smo letos obeležili teden Karitas od 26. novembra do 2. decembra.

Zakaj to geslo? V katoliški Cerkvi se veliko razpravlja o vprašanju, kako mladim v sodobnem svetu, ki je poln negotovosti, nuditi oporo. Ali mlade v resnici slišimo? Ali jim zaupamo in omogočimo, da dejavno sodelujejo v župnijski Karitas?

Večina župnijskih Karitas ni uspela vzpostaviti stika z mladimi. Tisti, ki želijo delati kot prostovoljci, so tako zaposleni z dejavnostmi v šoli in izven nje, da jim za dodatno zadolžitev zmanjka časa.

Pri nedeljski maši ob zaključki tedna Karitas je bila za nas, sodelavce Karitas, priložnost, da vas – mlade v župniji povabimo, da prisluhnete revnim v našem kraju in se odločite postati sodelavec Karitas. Vabljeni ste v duhu Jezusovega napotila: »Vse, kar želite, da bi ljudje vam storili, storite tudi vi njim.«

Predstavili pa smo tudi naše delo v preteklem letu.

Na našem seznamu imamo 104 prejemnike pomoči, od tega je 63 družin in 41 posameznikov. Od januarja do novembra smo pakete s hrano delilo 5-krat, in sicer je dobilo paket 136 posameznikov in 246 družin, skupaj smo pomagali 978 osebam.

Od rezerv Evropske unije smo v tem letu prejeli 1.070 kg moke, 1.060 kg testenin, 570 kg riža, 3.900 l mleka, 1.320 l olja, 1.848 konzerv fižola in 1.752 konzerv pelatov. Vsega prejetega nismo razdelili, saj smo morali nekaj prihraniti še za naslednje leto.

V paketih je poleg hrane iz rezerv EU še hrana, ki jo kupimo sami. Za ta nakup smo porabili 1.697 € (kupili smo sladkor, juhe, konzerve, hrano za otroke, marmelade, margarino ...). Še vedno je veliko prosilcev za plačilo položnic. Zanje smo do konca novembra namenili 6.076 €.

Pomagali smo pri nakupu šolski potrebščin in plačilu prispevka za verouk, obdarili starostnike in invalide ob njihovih praznikih, namenili nekaj pomoči družini, ki jo je prizadel požar, sodelujemo v akciji Nadškofijske Karitas Maribor »Živa Karitas«, eni družini smo omogočili počitnice v Sončni hiši v Portorožu. Vsa pomoč, ki jo je naša Karitas dala od januarja do novembra, znaša 9.651 €.

Zahvaljujemo se vsem dobrim ljudem, ki vam ni vseeno za stiske vaših sokrajanov. Hvala vsem, ki ste se odzvali naši prošnji na zahvalno nedeljo in prinesli svoj dar k oltarju. Iskrena hvala tudi tistim, ki ste v vrečko priložili še kakšen evro. Hvala vsem, ki ste svoj dar v tednu Karitas prinesli v pisarno. Iskrena hvala tudi vam, sodelavke, ki ste v tem letu za svoje delo v Karitas namenile čez 2000 ur vašega prostega časa in skupaj z mano vztrajate na poti, ki vodi do ubogih in zapuščenih. Za vso pomoč iskrena hvala tudi našemu predsedniku g. župniku Vajdi.

*Zapisala voditeljica župnijske
Karitas Mihaela Zadravec*

ZANIMIVOSTI IZ ŽUPNIJSKE KRONIKE

Pričenjamo z novo rubriko, ki jo bo pripravljala upokojeni župnik g. Alojz Bek.

Beseda kronika je privzeta iz grščine (khronos – čas) in pomeni obširen zapis pomembnejših dogodkov po zaporedju dogajanja.

Župnijska kronika je knjiga, ki opisuje zgodovino župnije. Zapisi v sedanji župnijski kroniki, ki se nahaja v župnišču, se začnejo z letom 1896; do leta 1919 so v nemškem, nato v slovenskem jeziku. Ker v njej ni zapisov o začetku župnije ter gradnji in prezidavi župnijske cerkve sv. Egidija, je zapis o tem na začetku kronike dodal župnik Jaroslav Kotnik.

Iz tega zapisa lahko sestavimo odgovor na vprašanje: »Kdaj je bila sezidana sedanja župnijska cerkev sv. Egidija?«

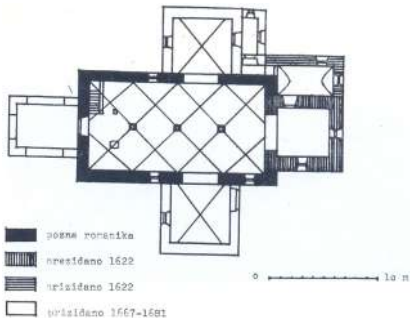
Župnik Jaroslav Kotnik navaja, da šiljasti slavalok z živimi robovi in rahlo zalomljenim lokom portala, ki vodi iz prezbiterija, kjer je glavni oltar, v zakristijo in iz ladijskega podstrešja v zvonik, postavlja cerkveno stavbo s tlorisom vred v 13. stoletje.

Od stare cerkve je ohranjena pravokotna ladja z vzhodnim zvonikom in verjetno tudi s šiljasto banjo obokana zakristija na severni strani zvonika. Ladja je imela prvotno v višini sten raven leseni strop; to potrjuje pobeljena stena na podstrešju cerkvene ladje.

V 17. stoletju je bila cerkev, verjetno po obširnem požaru Guštanja, prezidana. Točna letnica prezidave je 1698, navedena v »Diarium parochiae Guettenstainensis« iz prevaljskega župnijskega arhiva.

Ker Valvazorjeva slika v »Topographia Archiducatus Carinthiae« sedanje Florjanove kapele še ne pozna, je bila v istem času dozidana in obokana tudi glavna ladja; verjetno je bila v tem času pozidana tudi Križeva kapela. O znatnejši obnovi župnijske cerkve sredi 19. stoletja govorijo računi iz leta 1857. Cerkveni račun z dne 22. maja 1864 pove, da je v letu 1854 pogoreli zvonik dobil leta 1863 novo ostrešje, ki je bilo v letu 1864 pokrito s pocinkano pločevino. Omenjeno je tudi, da je v zvoniku pet zvonov, ulitih leta 1854 v Ljubljani.

Vsi ti podatki govorijo, da na hribčku sredi Raven že dobrih 800 let stoji Božje svetišče. Govorijo tudi o velikem trudu in ljubezni takratnih vernikov imeti v kraju prebivališče živega Boga.

NASMEJMO SE

V cerkvi se srečata pajka in se pogovarjata, kako jima gre.

Prvi, ki je imel svoje mreže razpete

za orglami, je tožil nad hrupom.

»Igranje orgel me vedno bolj moti.«

Drugi pajek ga tolaži: »Prijatelj, izbral si si napačen prostor. Jaz imam na svojem mestu popoln mir.«

»Kje pa si?« je zanimalo prvega.

»V nabiralniku za darove.«

Župnik je po novem letu povabil ključarje na večerjo v znano gostilno. Šef strežbe pride k mizi in jih vpraša, kaj bodo pili za začetek.

»Kaj ponujate?« je zanimalo župnika.

»Odličen viski, izbrano penino, izvrstno modro frankinjo ...«

Župnik mu vskoči v besedo: »Veste kaj, voda je še vedno najboljša pijača. Jaz bom vodo.«

Oglasi se ključar Janez: »Veste, ostali pa ne bomo takoj segli po najboljši pijači. Prinesite nam steklenico penine.«

NAPOVEDNIK

•**26. december, sreda, sv. Štefan** – ob 10.00 in 18.00 sv. maša ter blagoslov vode in soli

•**27. december, četrtek, sv. Janez** – ob 18.00 sv. maša in blagoslov vina

•**31. december, ponedeljek, staro leto** – ob 17.30 zahvalna molitvena ura ob koncu koledarskega leta 2018 in sv. maša

•**4. januar, petek** – od 14.00 trikraljevska akcija po župniji

•**5. januar, sobota** – od 14.00 trikraljevska akcija po župniji; pri večerni sv. maši blagoslov trikraljevske vode

•**6. januar, nedelja, GOSPODOVO RAZGLAŠENJE** – ob 7.30, 10.00 in 18.00 sv. maša

•**17. januar, četrtek** – ob 10.00 sv. maša pri sv. Antonu

•**od 18. do 20. januarja** – duhovne vaje za birmance 8. razreda in Hotuljce; od 25. do 27. januarja za 9. razred; zaključek v nedeljo s sv. mašo

•**21. januar, nedelja** – ob 15.00 sv. maša pri sv. Neži

•**26. januar, sobota** – svetopisemski maraton od 15.00 do 18.00

•**2. februar, sobota, SVEČNICA** – ob 10.00 in 18.00 sv. maša ter blagoslov sveč

•**3. februar, nedelja, SV. BLAŽ** – pri sv. mašah ob 7.30, 10.00 in 18.00 podeljevanje Blaževega blagoslova

•**5. februar, torek** – ob 9.30 ali 18.30 srečanje staršev prvoobhajancev

KRSTI - POGREBI

Zakrament sv. krsta sta prejeli: 40. Mojca Prikeržnik, 41. Tiara Ovčar.

H Gospodu po večno plačilo sta odšli: 57. Romana Rataj, 86 let, Na Šancah 48; 58. Jožefa Ačko, 77 let, Trg svobode 14 a.

